

FARNÍ NOVINY

Vodňany - Skočice - Bílsko

listopad - prosinec Advent 2013

Milí farníci,

máme před sebou důležitý odpustkový týden, kdy bychom se měli zamyslet nad tím, kam my sami kráčíme a co pro to děláme.

Sv. Pavel říká: *"Lidem je určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud"* (Žid 9,27).

Tento soud se nazývá tajný nebo soukromý, poněvadž je tu souzen každý sám, na rozdíl od soudu veřejného nebo obecného, který se bude konat v den poslední, kdy se všichni lidé musí ukázat před soudným stolcem Božím. Ortel vyřčený při soukromém soudu se ihned vykoná. Církev svatá učí, že duše lidí, kteří se po křtu sv. nedopustili hříchu, anebo kteří sice hřešili, ale za své hříchy již na zemi učinili zadost, přicházejí ihned do nebe. Ti pak, kteří zemřeli ve smrtelném hříchu, jsou odsouzeni na věky do pekla, neboť nic nečistého nevejde do nebe. Duše těch, kteří zemřeli sice bez smrtelného hříchu, avšak hříchy své ještě zcela neodpykali, přijdou na čas do očištění, kde se očišťují.

Tam duše skrze oheň dojde spásy (1Kor 3,15). Starý katechismus učí: *Je očištný oheň, kde duše zbožných jsou určitý čas trápeny a tak očištěny, aby mohly vejít do věčné blaženosti, kam nic poskvrněného nevchází.*

Očistec je i žalářem, neboť duše jsou tam tak dlouho, dokud "nenavrátil poslední halěr" (Mt 5,26). Očistec je však také místem milosti, neboť jím Bůh poskytuje hříšníkům příležitost odpykat své viny.

Duše v očištníci jsou hodny politování, i když jsou si svou budoucí blažeností jisté, neboť nemohou, jako na zemi, dosáhnout od Boha odpuštění konáním dobrých skutků, ale jen utrpením. Utrpení duší nepřináší zásluhy, kdežto nám lidem na zemi trpělivé snášení utrpení přináší věčnou odměnu.

Muka v očištníci jsou podle názoru vynikajících teologů horší než trápení na zemi. Sv. Augustin říká, že oheň očištnícová je horší a palčivější než kterýkoli trest pozemský, rovněž tvrdí, že očištnícové tresty jsou větší než muka mučedníků.

Duše v očištníci jsou na tom hůř než žebráci, neboť ti mohou prosit bližní o pomoc, ale duše v očištníci bez výslovného umožnění Bohem nikoliv. Musí jen odevzdaně a trpělivě snášet svoje muka. Jen zřídka je dovoleno některé duši, aby se zjevila na zemi a prosila o pomoc.

Jak můžeme duším v očištníci pomáhat?

- Kapky rosy do očištníce

Modlit se, obětovat se, pomáhat jakýmkoliv způsobem dušičkám, to je jako posílat jim osvěžující rosou, která trochu, nebo i výrazněji, uhasí jejich bolest. Závisí to na naší štědrosti a možnostech...

Kapku rosy ale může dát každý! My všichni, kteří máme soucit s naším bližním v očištníci, bychom měli alespoň 1x denně vzpomenout a "ukápnout" krátkou modlitbu, drobný sebezápor, nebo alespoň upřímný vzdech srdce s prosbou o útěchu pro tyto naše bratry a sestry.

Stane se nám to postupně dobrým zvykem, velmi milým Bohu, a pomůžeme tímto způsobem velkému množství duší. Ty potom budou na věčnosti naší radostí a také u Božího soudu útěchou. Pán Ježíš přece soudí milosrdně ty, kteří prokazovali milosrdenství!

- Perly lásky

"Vy, drazí bratři a sestry, kteří byste rádi udělali něco víc pro "ubohé duše", můžete jim dát Perlu lásky. Perla je vzácná a krásná a sám náš Pán ji také použil ve svém podobenství o obchodníku s perlami. Perla má velkou hodnotu, je ušlechtilá a hodí se jako cenný dar... Stejně tak i tento duchovní úkon. V čem spočívá?

Jednoduše zasvětíte Bohu skrze přesvaté ruce Panny Marie nějaký den a celý ho obětujete za duše v očistci. Kolik se dá nasbírat zásluh pro nebe za jediný den! Kolik modliteb, drobných obtíží, služby lásky, práce a povinnosti našeho stavu... To vše se stane obětí a darem pro očistec. Jakou budete mít jednou radost, až poznáte duše, kterým jste zjednali úlevu nebo úplně vysvobození! Bud'me velkomyslní, v'ijme se do přetěžké situace našich trpících bratří a sester a pomáhejme, dokud je čas!"

A proč je zdůrazněno, aby zasvěcení proběhlo skrze ruce Panny Marie? Protože Panna Maria dá našim činům nekonečnou hodnotu a krásu, očistí je a předá takto posvěcené Bohu, který je od Ní přijme jako nejkrásnější dar. Bez Ní jsou naše skutky poznamenané pýchou, sebeláskou a dalšími nectnostmi, Ona je však této rzi zbavuje a zkrášluje. Tuto pravdu rozvedl ve své knize "O pravé mariánské úctě" svatý Ludvík z Montfortu.

- Odpustky za duše v očistci

Uděluje se plnomocný odpustek, jenž lze získat pouze pro duše v očistci, věřícímu, který:

- 1) o jednotlivých dnech od prvního do osmého listopadu zbožně navštíví hřbitov a zbožně se modlí, byť jen vnitřně, za zesulé
- 2) o dni, kdy se slaví Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (nebo se souhlasem ordináře o předcházející či následující neděli, nebo také o Slavnosti všech svatých), zbožně navštíví kostel či kapli a pomodlí se Otčenáš a Věřím.

Uděluje se částečný odpustek během celého roku, jenž lze získat pouze pro duše v očistci, věřícímu, který:

- 1) zbožně navštíví hřbitov a modlí se, byť jen vnitřně, za zesulé
- 2) zbožně recituje chvály nebo nešpory oficia za zesulé nebo invokaci Odpočinutí věčné.

Všeobecné podmínky pro získání plnomocného odpustku

Nemít ani sebemenší zalíbení v hříchu, a to i v lehkém,
vykonat skutek, na nějž je odpustek vázán,
vykonat svatou zpověď,
přistoupit ke stolu Páně,
pomodlit se na úmysl sv. Otce

(Na základě jedné svátostné zpovědi lze nabýt více plnomocných odpustků)

Příklad skutků, za něž je možno získat plnomocný odpustek během roku:

- adorace před Nejsvětější svátostí, alespoň půl hodiny
- vykonání pobožnosti křížové cesty
- recitace růžence v kostele nebo v kapli, rodině, řeholní komunitě, v asociaci věřících, obecně pak pokaždé, když se více věřících shromáždí za nějakým dobrým účelem
- zbožná četba Písma svatého nebo zbožné naslouchání Písmu svatému v délce alespoň půl hodiny.

Váš otec Jiří

Svědectví z pekla

"...jestliže se neobráte, všichni podobně zahynete!"

Těmito slovy nás sám Syn Boží, Ježíš Kristus, nechce strašit, ale s nevýslovnou láskou varuje, protože nás chce zachránit pro věčný život. Ohromující skutečná událost, zde popsaná, je mimořádně důležitá. Originál byl napsán v němčině, ale je již přeložen do mnoha jazyků. Vikariát města Říma dal svolení k jeho zveřejnění. Jsou to strhující slova, promlouvající tónem života, jakým dnes žijí mnozí lidé. Bůh dopustil tuto událost, aby poodhalil závoj nejobávanějšího tajemství konce našeho života.

Dvě dívky, Klára a Anna, pracovaly v jednom obchodním podniku v NSR. Nevázaly je žádné zvlášť hluboké přátelské vztahy, ale spíše jen běžná zdvořilost. Denně pracovaly vedle sebe, a tak často mezi nimi docházelo k výměně názorů. Klára se projevila jako hluboce věřící. Cítla ve svědomí povinnost poučit a povzbudit Anku, kdykoliv se tato projevila ve víře povrchní a lhostejná. Strávily tak spolu nějaký čas. Anka se však zanedlouho vdala a odešla z podniku.

Koncem léta trávila Klára dovolenou na březích jezera Lago di Garde. Asi v polovině září dostala od matky dopis, v němž jí psala, že Anka se stala obětí autohavárie a zemřela. Tato zpráva ji velmi rozrušila, protože věděla, že přítelkyně žila bezbožně. Zemřela tak náhle a nečekaně... V jakém stavu se nachází její duše? Byla vůbec připravená předstoupit před Boha? Hned druhý den šla na mši svatou a obětovala za ni svaté přijímání. V noci však měla vidění. Mrtvá přítelkyně jí přišla oznámit: "Kláro, nemodli se za mne. Jsem na věky zavržená. Když ti to nyní oznamuji a šíře rozvedu, nemysli si, že to dělám z titulu přátelství. My zde už nemilujeme nikoho. Dělám to čistě jen z donucení. A dělám to jako projev té moci, která vždy chce jen zlo a přitom nechtíc činí dobro.

Věř, že i tebe bych chtěla vidět v tom stavu, do kterého jsem sama navždy vržená! Nepohoršuj se nad tímto úmyslem. My všichni zde tak smýšlíme. Naše vůle je utvrzená ve zlém, v tom, co vy skutečně nazýváte zlem. Pamatuješ si, jak jsme se před léty poznaly? Měla jsem tehdy 23 roků a tys byla v podniku už půl roku před mým příchodem. Pomohla jsi mi v některých obtížích a jako začátečnici jsi mi dala dobré rady. Ale co říkám - dobré? Tehdy jsem obdivovala a chválila tvou lásku k bližnímu. Ale stejně tvá láska pocházela z čiré koketnosti, jak se na ni dívám teď. My už zde neděkujeme za žádné dobro a nikomu!

Část mého mládí znáš. Určité mezery ti teď doplním. Co se týká mých rodičů, povím ti pravdu. Neměla jsem se raději ani narodit. Jejich spojení nyní chápu jako svoje neštěstí. Kdybych se teď mohla aspoň zničit a prchnout tak z těchto muk! Žádný požitek a rozkoš se nemůže přirovnat k tomu, s jakou bych se zřekla své existence! Já však musím existovat tak, jak jsem si to sama zavinila... Když se rodiče ještě jako mladí přistěhovali z venkova do města, oba ztratili spojení s Bohem. Přátelili se s lidmi, kteří o náboženství nestáli. Oni sami se poznali při tanci a za půl roku se "museli" vzít. Přesto při svatebních obřadech se jich ještě natolik "dotkla" svěcená voda, že máma šla několikrát do roka na mši svatou. Nikdy se však už nemodlila. Byla úplně ztracená ve starostech denního života. Slova: modlitba, mše, náboženství, kostel vyslovuji jen s vnitřním odporem. Nenávidím každého, kdo navštěvuje kostel a všechno s tím spojené. To všechno mi působí muka. Každé poznání získané smrtí, každá vzpomínka na prožité věci je pro mne žhavým ohněm. Ve vzpomínkách se mi ukazují okamžiky milosti, kterými jsem pohrdala. Jaké je to trápení!

My zde nejíme, nespíme, nechodíme... duchovně jsme jako spoutáni okovy. Šílení zíráme a s kvílením "skřípeme zuby"... Nenávist zde pijeme jako vodu, jeden vůči druhému. Nadevšechno však nenávidíme Boha! Chtěla bych, abys to pochopila. Šťastní v nebi nemohou jinak, než Ho milovat, protože Ho vidí tváří v tvář, bez závoje, v Jeho oslnující kráse. To je činí tak šťastnými, že se to nedá popsat. A my zde to víme, a to, že poznáváme jejich štěstí, nás přivádí k zuřivosti. Lidé na zemi, kteří poznají Boha, mohou Ho milovat, ale nejsou k tomu nuceni. Věřící - říkám to "skřípající zuby" - kteří v nazírání a zahloubání uvažují o Kristu, rozpjatém na kříži, končí své rozjímání nekonečnou láskou k Němu. Ale ti, ke kterým se Bůh přiblížil jen v bouři, jako trestající a spravedlivý Soudce, protože Ho jednoho dne sami dobrovolně zavrhli - jak se to stalo i nám, ti nemohou už nic jiného než Ho nenávidět s celou vášnivostí své slabomyslné vůle na věky. Je

strašné být věčně odloučený od Boha silou vlastního rozhodnutí. To rozhodnutí, se kterým jsme - jako ještě posledním - umírali, ani teď neodvoláme a neodvoláme ho nikdy. Rozumíš, proč peklo trvá věčně? Protože zatvrzelost naší vůle v tomto zlu nás už nikdy neopustí.

Z přinucení připomínám, že Bůh je milosrdný i vůči nám. Říkám - z přinucení - protože, i když mluvím o těchto věcech z donucení, není mi přitom dovoleno klamat - a to bych právě ráda dělala. Mnohé věci teď potvrzují proti své vůli. Potupy, které bych chtěla ze sebe vychrlit, musím v sobě dusit.

Tak tedy: Bůh je milosrdný vůči nám, že nám nedovolil vyčerpat na zemi všechnu zlobu naší vůle. To by bylo ještě víc rozmnožilo naše viny a naše tresty. Nechal nás zemřít předčasně nebo vytvořil jiné okolnosti naší smrti. Je tím shovívavý vůči nám tímto způsobem. Za těchto okolností nás totiž nenutí přiblížit se k Němu víc, než je vzdálenost pekelného místa (těmito okolnostem odpovídající) a tím zmenšuje naše utrpení. Každý "krok", který by mne víc přiblížil Bohu, způsobil by mi větší muka.

Jednou ses polekala, když jsem ti vyprávěla na procházce, jak mi otec před prvním přijímáním řekl: "Aničko, hleď si zasloužit jen pěkné šaty, všechno ostatní je formalita." Tvůj úlek mě tehdy zahanbil. Teď se tomu vysmívám. Bylo to jen formalitou, že se přistupovalo k prvnímu přijímání až od dvanácti roků. Už tenkrát jsem byla posedlá mánií světských zábav natolik, že jsem kašlala na náboženství a prvnímu přijímání jsem nepřikládala žádnou důležitost. To, že děti nyní přistupují k prvnímu přijímání už v sedmi letech, mne žene k zuřivosti. Děláme všechno možné, abychom přesvědčili lidi, že dětem v takovém věku chybí přiměřené poznání. K tomu by měly nutně napřed spáchat nějaké těžké viny - a potom už ta bílá Hostie v nich nenadělá takové škody, jako když v jejich srdcích tak brzy žije víra, naděje a láska. Můj otec se často hádal s matkou a já jsem se za to styděla. Směšná věc, stydět se za zlo! Otec velmi pil, a tak promrhal celé naše dědictví. Když mu matka nechtěla nic dát, surově ji zbil. Moje dvě sestry byly úřednicemi a podobně jako otec stihly promarnit všechno, co vydělaly.

Tu noc, kdy byl můj otec stížen mrtvicí, přihodilo se, co jsem ti nikdy nechtěla říct. Ale teď to musíš vědět. Je to důležité proto, že mne poprvé zachvátila úzkost duše. Spávala jsem v pokoji s matkou. Náhle jsem zaslechla hlas, který mne volal jménem. Neznámý hlas mi pravil: "Co bude, až otec zemře?" Ale já jsem otce nemilovala, protože zacházel krutě s matkou. Nemilovala jsem už nikoho, jen jsem byla nakloněna některým lidem, kteří byli ke mně dobří. Pravá láska nečeká žádnou odplatu na zemi. Žije jen v duších ve stavu - slávě milosti. Já jsem to nepoznala. Tento hlas a tato slova se ozvala třikrát. Odpovídala jsem: "Vždyť ještě nezemře, on se má dobře!" Následující den, když matka chtěla dát místnost do pořádku, zjistila, že je zamčená na klíč. Kolem oběda musela dát místnost otevřít. Otec byl polooblečený a ležel mrtvý na posteli.

"Anko, když se nebudeš modlit, budeš zavržena!" Tak jsi mne často napomínala. Žel, měla jsi tenkrát pravdu. Všichni, co tu "hoří" v pekle, se nemodlili, nebo se modlili málo. Modlitba je prvním krokem k Bohu a zůstává i rozhodujícím krokem. Zvláště k Matce Kristově je modlitba velmi užitečná. Její jméno my zde nikdy nevyslovujeme. Úcta k Ní připravuje d'ably o velmi mnoho duší, které by hřích určitě vrhl do jejich rukou... Pokračuji ve vyprávění šířaná hněvem, pokračuji, protože musím. Modlitba je nejlehčí věc, kterou může na zemi člověk dělat, a právě proto Bůh s touto modlitbou spojuje spásu. Každému, kdo se vytrvale modlí, dá postupně tolik světla a natolik ho posílí, že i ten nejzatvrzelejší hříšník může znovu povstat, i kdyby byl pohroužený do hříchů až po uši. V posledních letech jsem se už vůbec nemodlila, čímž jsem se zbavila milosti, bez které se nikdo nemůže spasit. Zde nedostáváme žádnou milost, a i kdybychom ji dostali, cynicky bychom ji odmítli.

Všechny způsoby pozemské existence v tomto stavu života přestaly. Na zemi může člověk povstat ze stavu hřichu do stavu milosti nebo naopak. My už jsme dospěli k definitivnímu stavu. Je pravda, že člověk i v okamžiku smrti se může obrátit k Bohu, ale také se od Něj odvrátit. Umírající člověk se však s pozůstatky své slabé vůle chová tak, jak byl celý život zvyklý. A tak návyk, ať dobrý nebo zlý, se stává jeho druhou přirozeností. To se přihodilo i mně. Své roky jsem prožila daleko od Boha, a proto jsem se i já při ještě posledním volání Jeho milosti rozhodla proti Němu. Mnohé modlitby jiných, ale také moje připojené k obětem a utrpením, mne mohly osvobodit

a zachránit.

Jak navenek je málo posedlých zlým duchem, tak vnitřně posedlých je moře. Dábel nemůže vzít lidem svobodnou vůli, i když podléhají jeho vlivu. Jejich trestem je však postupný odpad od Boha. To způsobí, že se v nich zahníždí zlo. Nenávidím i ďábla, přestože se mi líbí, že se snaží také vás ostatní zničit. On se svými společníky, padlými na začátku časů, je ve světě v milionech. Krouží světem jako roje, aniž byste to nějak zpozorovali. Nám zatraceným nenáleží úkol vás pokoušet. To je úkol padlých duchů, což ještě více zvětšuje jejich muka, když vlečou do pekla nějakou další lidskou duši...

Nežila jsem tak, že bych byla nějak zvlášť často hřešila, a proto že by to pro mne bylo osudné. Ne - ale, že jsem již nechtěla znovu povstat a obrátit se - žít pravým křesťanským životem!!! Vícekrát jsi mne napomínala, abych poslouchala kázání v kostele a četla náboženské knihy. Nemám čas - to byla moje pravidelná odpověď. Tak odpovídají i lidé současné doby. Žila jsem ve vnitřní nejistotě. Před mým obrácením se stavěla "zed". Tys mne stále napomínala, abych vykonala dobrou zpověď, že zase bude vše v pořádku. Cítila jsem, že by to bylo třeba, ale svět, ďábel a tělo mne pevně držely ve svých spárech. Nikdy jsem nevěřila ve vliv zlého ducha. Nyní dosvědčuji, že zlý duch mocně ovlivňuje lidi, kteří se nacházejí v podmínkách, jako to bylo u mne. Kráčela jsem stezkami dalekými od Boha, ale On mě přece sledoval. Někdy mne Bůh přitáhl do kostela - a tehdy jsem cítila nějakou zvláštní touhu. Když jsem opatrovala nemocnou matku i přes práci v úradě během dne, což mne stálo určitou obětí, tehdy volání Boží na mne zvlášť působilo. V nemocniční kapli, do které jsi mne jednou zavedla, se mne něco tak dotklo, že už stačil jen krok k obrácení. Dokonce jsem i plakala, ale radosti světa znovu překazily proud milosti. Semeno se zadusilo mezi trním. V úradě se říkalo, že náboženství je věc citu, proto jsem i tehdejší volání milosti zahodila "do koše", jako předtím všechna ostatní. Když jsi mne jednou kárala, proč v kostele nepoklekám až k zemi, nevěděla jsi, že už tenkrát jsem nevěřila v přítomnost Krista ve Svátosti. Teď už věřím, ale jen přirozeně tak, jako se věří v bouři, jejíž následky jsou vidět. - Pak už jsem si zvykla na náboženství podle své chuti. Přidržela jsem se domněnky, že duše po smrti přejde v nějaké jiné bytí. Tak jsem pokračovala v pozemském putování "bez konce". Úzkostná otázka začátku a konce bytí byla u mne vyřešená a spřátelila jsem se s ní. Proč jsi mi nepřipomněla podobenství o hýřivém boháči a chudém Lazarovi? Kristus v něm říká, jak hned po smrti jednoho posílá do pekla a druhého do nebe.

A tak jsem si pomalu podle sebe vytvořila představu boha, podle mne dostatečně vyspělého na to, aby se dal nazývat bohem. Byl ode mne vzdálený, příliš vzdálený, než abych chtěla mít k němu nějaký vztah - a byl přitom dost půvabný na to, abych si ho ponechala podle potřeby, bez toho, že bych měnila své náboženství. Připodobňovala jsem ho k bohu světa, kterého je možné ponechat v básních. Tento můj bůh neměl žádný ráj, kterým by mne odměnil, ani žádné peklo, kterým by mne potrestal. Nechala jsem ho na pokoji a v tom spočívala moje úcta k němu. Co se líbí, to se i ochotně věří. Během času jsem byla dostatečně utvrzena ve svém náboženství. Tak se dalo žít. Avšak o jedné věci jsem si lámala hlavu. Nepřicházela na mne žádná bolest dlouhá a hluboká. Rozumíš, co tím chci říci? Bůh napomíná ty, které miluje.

Sdružení mládeže organizovalo výlet. Líbil se mi, ale ty hloupé řeči byly pro svatoušky. Pomocník Max N. z nedalekého obchodu mě právě tu neděli pozval na výlet. Jeho dívka, s kterou právě chodí, je v nemocnici. Velmi dobře pochopil, že i já jsem měla o něj zájem. Toužila jsem mít už muže. Na výletě se Max rozplýval laskavostmi. Nevedli jsme náboženské řeči. Po výletě byla tvá první otázka: "Byla jsi na mši svaté?" - Ty hloupá, jak bych mohla být, když odchod byl určen na šestou hodinu. Dobrý Bůh nemá takovou malichernou mentalitu jako vaši faráři. Teď musím přiznat, že Bůh přes svoji nesmírnou dobrotu soudí věci s větší důkladností než všichni kněží.

Po prvním výletě s Maxem jsem se ještě jednou vrátila do Sdružení. O Vánocích mě ještě cosi táhlo k návratu. Vnitřně jsem však už byla všem vzdálena. Kino, tance, výlety si u mne podávaly ruce. S Maxem jsme se párkrát pohádali, ale věděla jsem, že ho zase upoutám. Když se vrátila jeho milenka z nemocnice, chovala se jako pomínutá. Dovedla jsem mu ji zprotivit. Navenek byla obstojná, ale uvnitř na zvracení. Takové city a chování znamenitě připravují na peklo. Proč ti to říkám? Abych ti referovala, jak jsem se vzdálila od Boha. S Maxem docházelo stále častěji

k důvěrnostem. Pochopila jsem, že bych se snížila v jeho očích, kdybych mu dovolila hned všechno.

Když jsem se v úradě bouřila proti svatouškům, kněžím, odpustkům, odříkávačům růženců a podobným hloupostem, tys bránila tyto věci. Hledala jsem jen oporu proti svému svědomí, abych mohla rozumem ospravedlnit svůj odpad. Bouřila jsem se celým nitrem proti Bohu. Ty jsi to však nechápala. Pokládala jsem se i za katoličku. Platila jsem církevní daně a myslela si, že ani pojistka nemůže škodit. Tvé odpovědi, musím přiznat, zasáhly do pravého, ale nepřesvědčily mě, protože tys nesměla mít pravdu.

Přes tyto neupřímné vztahy mezi námi působilo mi určitou bolest naše odloučení při mé svatbě. Před ní jsem ještě jednou přistoupila ke svaté zpovědi a k svatému přijímání. Bylo to totiž předepsané. V té věci jsme byli s manželem zajedno. Řekli jsme si: "Proč nesplnit tuto formalitu?" Vy sice nazýváte tato přijímání neplatnými, ale já jsem byla i po něm spokojenější. Bylo to i mé poslední přijímání.

Náš manželský život probíhal ve velké harmonii v tom, že jsme se nechtěli zatížit břemenem dětí. Manžel chtěl aspoň jedno, ale já jsem dokázala v něm potlačit tuto tužbu. Moderní oblékání, luxusní nábytek, přepychové výlety, cestování rychlým autem, veselé zábavy, to vše mělo pro nás větší cenu. Každou neděli jsme jezdili na návštěvy k příbuzným, rodičům a podobně. Tak uplynul rok radovánek od svatby až po mou náhlou smrt. Vnitřně jsem se necítila nikdy šťastná, i když jsem se navenek usmívala. V mém nitru bylo cosi neznámého, co mě užíralo. Přála jsem si, aby po mé smrti, která samozřejmě podle mého přání měla být ještě daleko, se všechno změnilo.

Všechno je tak, jak jsem jednoho dne slyšela na kázání. Bůh odmění každý dobrý skutek, který člověk vykoná. Když to nebude v budoucím životě, odmění ho už tu na zemi.

Zdědila jsem majetek po své tetě Jalině. Manželovi zvýšili plat v práci. Proto jsme si mohli dopřát pohodlný život. Náboženství už nevneslo světlo do našeho manželství. Kavárny, hotely, do kterých jsme chodili, mi nepřipomínaly Boha. Jestliže jsme se na cestách zastavili v kostele, hledali jsme spíš umělecké hodnoty než Boha. Náboženské ovzduší, které jsme zde dýchali, jsem zneškodnila nějakou přílehou poznámkou. Takto jsem zaháněla milost, když klepala na dveře mé duše. Byly mi směšné starověké obrazy, na nichž ďábel opékal duše na rozžhaveném uhlí.

Kláro, při líčení pekla je možno se zmýlit, ale nikdy nelze přehnat i ty nejsmělejší představy o pekle, jsou jen mlžnou představou o hrozných, strašných skutečnostech pekla. Pekelný oheň jsem vždy chápala po svém. Jistě si pamatuješ, když jsi mi při jedné hádce o pekle zapálila zápalku a uštěpačně jsi řekla: "Má takovou vůni." A rychle jsi ji zhasla. Zde však to neuhasí nikdo. Pravím ti - oheň, o kterém se píše v Bibli, neznamena jen trápení svědomí. Oheň je tu ohněm, je třeba to brát doslovně, jak se říká: "Vzdalte se ode mne, zlořečení, do věčného ohně!" Říkám doslovně. Jak můžeš na zemi trpět na duši, když dáš prst do ohně? Vždyť duši to nepálí, a přece jakou bolest cítí celý tvůj organismus. Podobně i my jsme připoutáni k "ohni" podle naší přirozenosti a schopnosti. Naše duše je zbavena svého přirozeného vzletu, už tu nemůžeme myslet, co chceme. Nediv se mým slovům. Ten stav, který vám ostatním nic neříká, mě spaluje bez toho, že by mě úplně strávil. Naše největší muka jsou v tom, že s jistotou víme, že už víc nevidíme Boha. Jak to může trápit někoho, kdo na zemi byl takový vlašný vůči Bohu? Pokud leží nůž na stole, nezneklidňuje tě. Je vidět, že je ostrý, ale necítíš to. Píchni ho však do těla a rázem strašnou bolest pocítíš! My nyní cítíme ztrátu Boha - tím víc zde zatracené trápí stvoření, které zneužívali. Zavržení katolíci trpí víc než jinověrci. Oni dostali víc, a tak pošlapali víc milosti a víc světla. Kdo věděl víc a nežil podle toho, trpí víc než ten, který toho věděl málo. Kdo zhřešil ze zlomyslnosti, trpí víc než ten, kdo poklesl ze slabosti. Nikdy nikdo netrpí víc, než si zasloužil. Kdyby to nebyla pravda, měla bych zase jeden důvod k nenávisti.

Tys mi jednou řekla, že nikdo nejde do pekla bez vlastního vědomí (souhlasu), jak to bylo zjeveno jedné svaté. Smála jsem se tomu. Potom mě však tento tvůj výrok uvnitř šířal, vždyť snad v případě nutnosti bude ještě dost času na obrácení. Uvnitř jsem si říkala, že tento výrok je pravdivý. Před svou smrtí jsem nepoznala peklo takové, jaké skutečně je, žádný smrtelník ho nepozná. Kdyby ho živý člověk uviděl, zemřel by hrůzou a strachem. Já jsem si byla plna vědoma tohoto: až zemřu, půjdu na druhý svět jako šíp mířený proti Bohu. Ponesu si následky. Neobrátíla

jsem se však, jak jsem si často umiňovala, neboť mě často strhávala síla zvyku. Byla jsem hnána jako staří lidé, čím jsou starší, tím tvrdohlavěji jdou svou cestou. Tak i já. Nyní nesu následky své tvrdohlavosti, následky strašné a neodvolatelné.

Obráťte se, dokud máte čas!

Moje smrt se přihodila takto: Před týdnem - říkám to podle vašeho počítání, neboť vzhledem k bolesti, kterou trpím, mohla bych směle říci, že hořím už deset roků - manžel a já jsme si udělali v neděli výlet jako obvykle, byl však už poslední. Byl pěkný, slunečný den. Cítila jsem se velmi dobře, jako nikdy předtím, byla jsem šťastná celý den. Při návratu náhle oslnilo manžela protijedoucí auto. "Ježíši," vykřikla jsem, ale ne jako modlitbu. Z mých úst se vydral výkřik hrůzy. Proběhla mnou trhavá bolest. V porovnání s bolestí, jaká je zde, byla to jen maličkost! Potom jsem ztratila vědomí. Zvláštní! Toho rána se ve mně vzbudila nevyzpytatelná myšlenka: "Mohla bys ještě jednou na mši svatou!" Zněla jako úpěnlivá prosba. Mé jasné a rozhodné NE přetrhlo nit myšlenek. "S těmito věcmi je třeba už jednou udělat konec. Beru si všechny následky na sebe!" - A nyní tyto následky tedy nesu. Ach, jak strašně trpím, trpím ještě víc vědomím, že je to věčné a že jsem si to zavinila sama - svou zatvrzelostí.

Co se stalo po mé smrti, už víš. Osud mého manžela, matky, mého pohřbu, mé mrtvoly, to je mi známo do podrobnosti prostřednictvím přirozeného poznání, které tu máme. Ostatní, co se děje na zemi, poznáváme jen mlhavě. To však, co se nás nějakým způsobem týká zblízka, známe. Tak vím i to, kde bydlíš. Ve chvíli své smrti jsem se probudila z mrákot. Viděla jsem se jako zalitá šířícím se světlem. Bylo to místo, kde ležela moje mrtvola.

Vypadalo to jako v nějakém divadle. V sále se v jedné části rozsvítí světla, odhrne se opona a ukáže se neočekávaně ohromná scéna, scéna mého života. Jako v nějakém zrcadle se mi ukázala má vlastní duše. Pošlapané milosti, až po poslední NE, kterým jsem odmítla Boha. Strašné odmítnutí Boha, strašné odmítnutí Boha! Cítila jsem se jako vrah, jemuž před oči po dobu soudního procesu přinesou jeho mrtvou oběť.

"Lituješ?" - "Nikdy!" - "Stydíš se aspoň?" - "Nikdy!" Nemohla jsem však vydržet před zrakem Boha, který se na mne díval. Nezbyvalo mi nic než odejít. Jako Kain od mrtvoly Ábela, tak byla má duše hnaná pryč od tohoto pohledu.

To byl osobní soud. Neviditelný Soudce řekl: "Vzdal se ode mne!" Tehdy se má duše jako žlutý stín síry zřítíla na místo věčného zavržení. Na místo věčného trápení."

Klára na závěr říká: "Ráno jsem vstala a celá se ještě třesouc, běžela do kaple. Ti, co klečeli vedle mne, se s údivem dívali. Já jsem si však myslela: Bůh mi stačí! Ano, On jediný mi musí stačit v tomto i budoucím životě. Chci se s ním radovat v nebi, ať to stojí jakoukoliv oběť. Nechci být zavržena. Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale trpěl škodu na duši? Bože, smiluj se nade mnou!"

Připravil otec Jiří

Svatý otec vyzývá k podpoře rodiny v zájmu obecného blaha

Rodina jako naděje a budoucnost italské společnosti

„Národ, který nepečuje o své nejmladší a nejstarší členy, nemá budoucnost. Nakládá totiž špatně se svou pamětí i svým příslibem,“ píše Svätý otec v listě, zaslaném kard. Angelu Bagnascovi. Italská biskupská konference v těchto dnech organizuje již 47. týdenní setkání, věnované sociální problematice. Tzv. Sociální týden italských katolíků se letos koná v Turíně pod mottem: „Rodina jako naděje a budoucnost italské společnosti“.

Papež František ve svém poselství oceňuje volbu tohoto námětu, připomíná však, že pro křesťanské společenství je rodina mnohem více než „téma“. „Je to život, tkaný den po dni; je to pohyb generací, které si předávají víru společně s láskou a základními mravními hodnotami; je to konkrétní soudržnost, námaha a trpělivost, ale rovněž plány, naděje a budoucnost. Tato naděje a budoucnost však předpokládají paměť,“ podotýká dále papež. „Paměť stárí nás podporuje v tom,

abychom postupovali v cestě.“

„Církev rodinu pojímá tak, jak je zobrazena v knize Genesis,“ pokračuje Svatý otec, „tedy jako jednotu muže a ženy v jejich rozdílnosti a plodnosti. V této skutečnosti, přijaté rovněž ústavou Italské republiky, uznáváme obecné dobro a první přirozenou společnost.“ Papež František proto opětovně potvrzuje, že „takto pojímaná rodina je prvním a hlavním tvůrcem společnosti a hospodářství a jako taková si zaslouhuje věčnou podporu.“ Římský biskup vyzývá italskou církev, aby stála nablízku rodinám, které trpí v důsledku nezaměstnanosti či problémů s bydlením, kterým není umožněno svobodně uplatňovat vlastní výchovné nároky a které podlamují vnitřní konflikty. Zejména by však Sociální týden italských katolíků měl upozornit na ony rodiny, které prožívají manželství a rodičovství s radostí, neboť je podporuje Boží milost. Tyto rodiny se neobávají ani bolestných okamžiků, neboť kříž nesený spolu s Pánem nebrání v cestě lásky, nýbrž ji posiluje a doplňuje, uzavírá papež František své poselství do severoitalského Turína.

Převzato z www.tvnoe.cz, Bc. Martina Sigmundová

Příběhy na téma "ČAS" k adventnímu kalendáři a Adventu vůbec

Být otcem

Chlapec se ptá otce, který se právě vrátil pozdě večer z práce. „Tati, kolik korun dostaneš za hodinu práce?“ Otec na syna s údivem pohlédne a odpoví: „Asi 200 korun...“ „Tatínku, neměl bys, prosím, 50 korun? Potřeboval bych je...“ Otce ta otázka i prosba rozzlobila a poslal chlapce spát. Po krátké době mu ale svědomí nedalo. Šel do synova pokoje, aby se mu omluvil. „Tady máš těch 50 korun, které potřebuješ!“ Chlapec vzal s radostí padesátikorunu a sáhl rukou pod matraci. Vytáhl další peníze, které si už dříve naspořil. „Chlapče, co to máš za peníze? A co s nimi chceš udělat?“ ptá se otec. „Teď už mám dohromady 200 korun. Mohl bych si od tebe koupit jednu hodinu, tatínku?“

Opravdová láska

Jarmilka se jednou odpoledne zavěsila mamince na krk a řekla: „Mami, mám tě ráda jako celý svět!“ Potom se jí zdálo, že je to málo, a dodala: „Mami, já tě mám ráda jako celý svět a ještě jednu vesnici!“ A za chvíli ještě přidala: „Mami, mám tě ráda jako celý svět a ještě jednu vesnici a ještě jeden dům.“ Zanedlouho měla příležitost projevit lásku ve skutečnosti. Maminka vařila večeři a řekla: „Jarmilko, skoč mi na roh do obchodu pro kvasnice!“ Jarmilka na to: „Už budou mít asi zavřeno.“ „Ale ne, mají určitě do sedmi.“ „Když já ani nevím, ve kterém regálu ty kvasnice mají,“ bránila se Jarmilka. „Zeptáš se paní pokladní,“ na to maminka, „vždyť už jsi velká holka.“ „Ať jde Pavel,“ nedá se Jarmilka. „Ale Pavel ještě není doma,“ odpověděla bezradná maminka. „Mami, ale já teď už musím dělat úkoly a opravdu nemám čas,“ zamračila se Jarmilka, otočila se a odešla do svého pokoje.

Neměl nikdy čas

Pan farář říká mladým manželům: „Přijďte někdy na mši svatou. Rád vás uvidím.“

„Ano, rádi, ale až ten náš malý trochu vyroste. Teď bohužel nemáme čas, to víte...“

– O několik let později malý Petr absolvuje přípravu a přistoupí k prvnímu svatému přijímání. Pak už se v kostele rodina neukáže. Pan farář potká maminku na náměstí, a ta vysvětluje: „Rádi bychom přišli, to víte, ale Petřík nechce. A my ho nemůžeme nutit.“ – Na gymnázium přichází nové pozvání. Odpověď: „To je dobře, že nám to říkáte. Dobře, že se farnost o mládež stará. Vždyť by se Petřík mohl dostat do špatné společnosti! Jenže my máme bohužel tak málo času! A neděle je jediný den, kdy se můžeme vyspat.“ – Když má již dospělý Petr svatbu, mluví pan farář s rodiči. Maminka vysvětluje: „Teď už má svůj život, do toho mu nemůžeme mluvit! To víte, mladí dnes už nevěří. Co člověk nadělá?“ – Po několika letech přijde maminka na faru: „Pane faráři, představte si, náš Petr měl včera autonehodu. Nevíme, jak to s ním bude. Je v kritickém stavu. Prosím, modlete se za něj. Mohl byste jej navštívit?“

„Ano, jistě. A jak se mu to stalo?“ „To víte, jel rychle, neměl čas...“

KDYŽ SE NAPLNIL ČAS... A CO MŮJ ČAS? ADVENTNÍ HODINY - adventní kalendář

Advent je dobou přípravy na Vánoce a má být rovněž přípravou na naše definitivní setkání s Kristem při jeho druhém příchodu. Je dobou radostného očekávání, přípravy srdce. Je to doba, která více vyzývá ke ztišení, k modlitbě a k zamyšlení. Adventní texty hovoří o bdělosti a připravenosti. Pro mnohé z nás je však bohužel více než kdy jindy časem stresu, zvládnutím napětí mezi požadavky zaměstnání a nároky rodiny. ČAS - to je slůvko, které nás denně provází a slyšíme ho v mnoha podobách: Nemám čas. Čas jsou peníze. Až budu mít čas...

Zdá se nám, že čas je jedním z největších současných problémů. Čas je příčinou, na kterou svádíme mnoho neuskutečněných věcí. Zkusme se v letošním Adventu zamyslet, proč vlastně nemáme čas. Na co čas máme, a na co ne? Kde jsou naše kritéria pro to, čemu čas věnujeme, a čemu ne? Čím naplňujeme čas? Co je naším "zlodějem času"?

V Pavlově listu Galatánům čteme: "Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny." (Gal 4,4-6) Pavel nám říká, že Bůh poslal svého Syna, abychom my byli svobodnými Božími dětmi, ne otroky. Také připomíná, že vzácným nástrojem pro uskutečnění tohoto Božího záměru se stala Panna Maria.

Postup - návod k adventnímu kalendáři:

Tři motivační příběhy na téma "čas" najdete v tomto čísle Farních novin.

Všechno v životě má svůj čas, je na nás, jak ho naplníme. Den má 24 hodin.

Každý by si měl promyslet, "kde ho bota tlačí", na co si chce udělat více času, v čem cítí, že by měl svůj čas naplňovat lépe.

Můžeme si také položit otázku, co je naším "zlodějem času"? - Televize? Počítač?

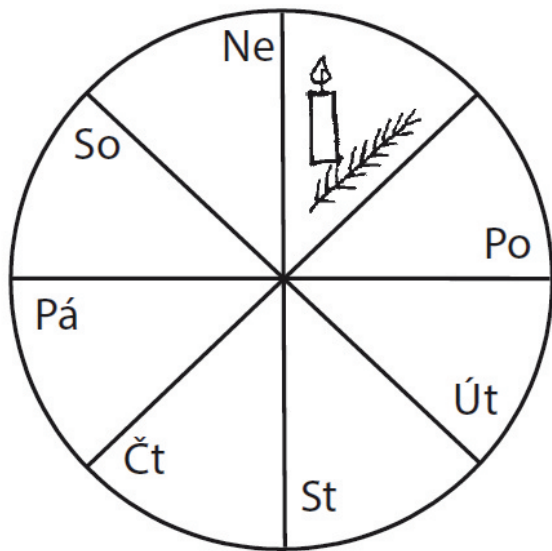
Každý si může dát sám předsevzetí na týden - náměty:

- čas pro vstávání - zavčas vstát po zazvonění budíku,
- čas pro uléhání,
- čas pro modlitbu ráno, večer,
- čas pro mši svatou (hlavně nedělní),
- čas pro pomoc v domácnosti, pomoc někomu druhému,
- čas pro úklid, jinou práci,
- čas pro četbu, odpočinek,
- čas pro projevení pozornosti k bližnímu - návštěva, dopis, rozhovor...,
- čas pro učení a školu, přípravu a úkoly,
- čas pro... (?) - Každý si určí sám.

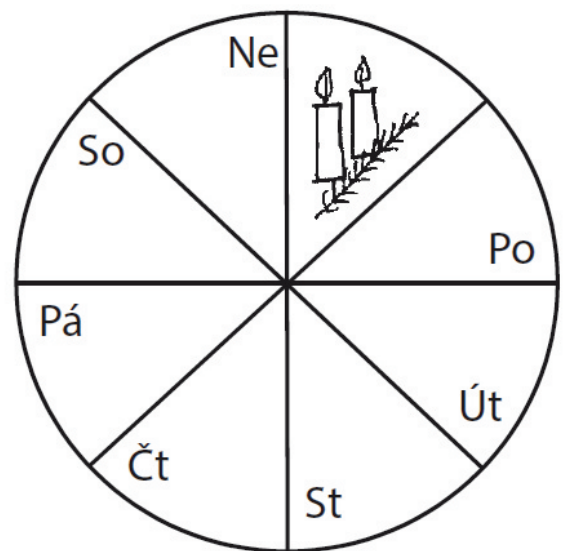
Čtyři kolečka - malé "hodiny" jsou rozděleny na 7 dílků (7 dnů v týdnu) + 1 dílek, který označuje, o který týden Adventu se jedná. (4. adventní týden má pouze jeden dílek, protože letos je velmi krátký). Pod kolečky je místo pro zapsání předsevzetí.

Po večerní rodinné modlitbě vybarvíme jeden dílek hodin, pokud se nám aspoň něco podařilo. Menším dětem rodiče pomohou zhodnotit jejich snahu. Jeden den znamená jeden vybarvený dílek.

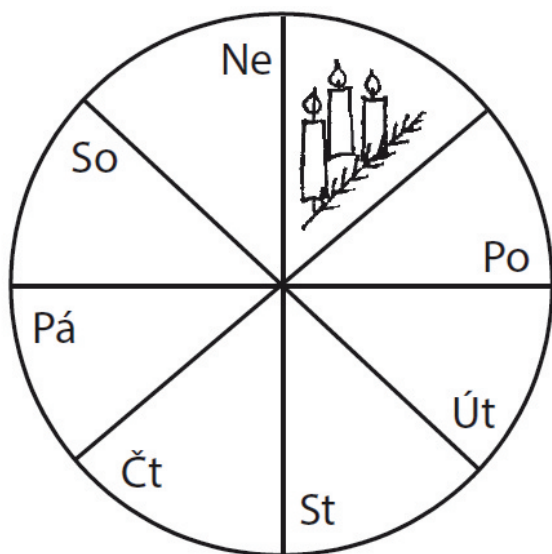
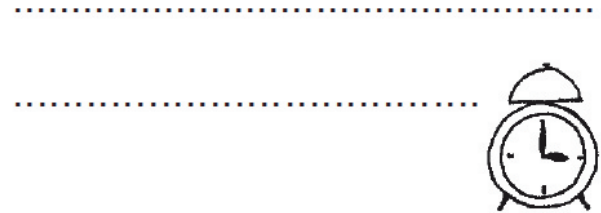
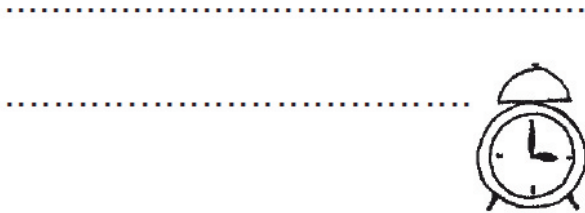
Převzato z webu Brněnského biskupství, upraveno

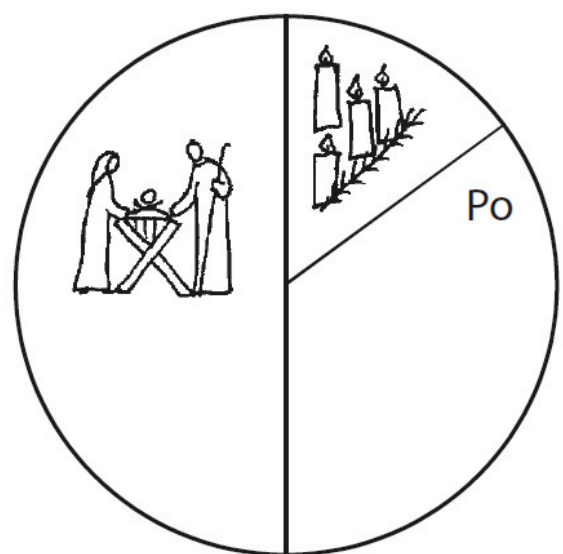
1. adventní týden

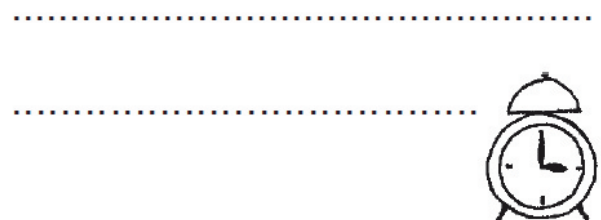
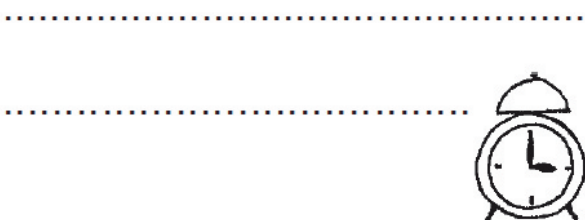
2. adventní týden

3. adventní týden

4. adventní týden

Výlet s tříkrálovými koledníky

Jak jsme dali již dříve na vědomí, vypravili jsme se s tříkrálovými koledníky na výlet s cílem poznat zajímavá místa jihočeského kraje. Tentokrát to byl Tábor a známé poutní místo Klokoty. Děti a mladých byl plný autobus a doprovázelo je 7 dospělých. Začali jsme návštěvou ZOO Tábor - Větrovy se spoustou zvířat. Dětem se líbila i velká ohrada s domácími zvířaty, která se chtěla přátelit. Krásně se s námi rozloučila paní pokladní, každý dostal brumíka. Odjezd od ZOO se trochu zdržel. Našemu autobusu jsme se nějak znelíbili a pan šofér ho nepřiměl k jízdě. Ihned zasáhl pan Bísek s paní Goralovou a do Tábora nás dovezl jiný autobus.

Řekne-li se město Tábor, ihned naskočí spojení s husity. Ani si neuvědomíme, že Tábor (dříve Hradiště na hoře Tábor) je místo s biblickými názvy. Děkanský kostel Proměnění Páně na táborském náměstí, vodní nádrž Jordán – nejstarší údolní nádrž ve střední Evropě. Podívali jsme se na táborské náměstí i do děkanského kostela, ale hlavním cílem bylo Muzeum čokolády a marcipánu. Zde měli čerstvě instalovanou výstavu přes 60 modelů panenek v marcipánových kostýmech, pana Jágra i indiána skoro v životních velikostech a mnoho dalších výtvorů. Ve sklepě se děti trochu bály mručivých čertů a čarodějnice z Perníkové chaloupky. (Pec se jim podařilo vyřadit z provozu, neboť vysadily dvířka.)

Posledním místem naší cesty byly Klokoty. Stali se z nás poutníci. Došli jsme z Tábora pěšky přes údolí až ke kapličce se studánkou (dle tradice místu zjevení Panny Marie jako krásné dívky dětem). Tady nás zastihla dešťová přeháňka a děti musely kromě jídla vyndat i pláštěnky, naštěstí déšť netrval dlouho. Pak jsme se vrátili k poutnímu chrámu. Bohužel jsme ho nezastihli v plné kráse, protože hlavní oltář prochází opravami. Ostatní prostory však zůstaly nedotčené. Oltářní obraz Nanebevzetí Panny Marie jsme si lépe prohlédli na kapličce. Patří svým provedením mezi tzv. „klasové Madony“ (jejich šat je pokryt pšeničnými klásky). Další takový obraz je např. v klášterním kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích. V chrámu se nás ujaly dvě ochotné ženy. Klokotská farnice paní Koukalová nám přiblížila prostředí chrámu, slečna Švecová z českobudějovického biskupství nám poutavým způsobem pověděla o svém misijním působení v Africe. Odvážná děvčátka a chlapci si zkusili i africký tanec. Mezitím pro nás přijel další autobus a pod ochranou Panny Marie a andělů strážných jsme dojeli ve zdraví domů. Všem, kteří se podíleli na zprostředkování tohoto výletu, patří poděkování, zvláště CK Floria a paní MUDr. Janštové.

Marie Horáková, foto Andrea Wecková a Marta Mrvíková

Dětská diecézní pout'

Diecézní katechetické středisko ve spolupráci s Papežskými misijními díly nás zvaly na 5. celostátní Misijní kongres dětí na téma Radost a naděje pro každého v sobotu 5. října 2013 do Českých Budějovic. A tak jsme to vyřídili všem dětem z Vodňan a okolí a společně s dalšími ze strakonického vikariátu vyrazili autobusem, tak jako další vikariáty z různých směrů. Sešli jsme se se všemi u zrenovované katedrály sv. Mikuláše, zaevidovali se do žluté skupiny z 5 barev jednotlivých světadílů, obdrželi pro každého misijní pas na razítka pro odpolední putování po městě, které se pro nás stalo celým světem. Nejprve ale slavnostní zahájení společnou bohoslužbou s oběma biskupy, apoštolským nunciem, mnoha kněžími a hlavně dětmi poskládanými po celé katedrále. Po posile duchovní ještě posila tělesná z vlastních i obdržených zásob a duševní

v zelené Africe – v biskupské zahradě – jsme zavítali jen do jediného, a to rovníkového Konga prostřednictvím černošského tatínka, který nám obdivuhodnou češtinou vysvětlil rozdíly mezi rodinou, ze které pochází, a naší, ve které teď s českou manželkou žije. Pak hurá do červené Ameriky na biskupském gymnáziu, v jehož obnovovaném kostele nás přivítal prachatický rodák – americký biskup Jan N. Neumann v podání ředitele Diecézního centra mládeže, a se svým týmem nám soutěží přiblížil vlastnosti, o které se máme snažit. A pro nás nakonec modrá Austrálie a Oceánie, které nám krásně na několika tvořivých či jinak zajímavých stanovištích přiblížili zaměstnanci Charity. Ještě rychle na misijní trh na náměstí přispět svými úsporami na misijní úmysly a vybrat si za to dárečky pro své nejbližší doma i pro sebe. Společný závěr s orazítkovanými cestovními pasy opět v katedrále, kde nám ředitel Papežských misijních děl P. Šlégr vysvětlil činnost svého

sdužení a naše možnosti zapojení a biskup Pavel požehnal na všechny další cesty.

Domů jsme jeli už obeznámeni s odpověďmi na úvodní otázky tématu: Jak křesťané žijí svou víru ve světě a u nás? Jak mohu konkrétně někomu pomoci?

A tak všem zúčastněným za množství zážitků a požitků děkujeme, zvláště Pánu Bohu, kvůli němuž jsme to všechno podnikli.

Pokud si o akci chcete přečíst víc a prohlédnout další fotky, zeptejte se nebo si poříd'te Aktuality Setkání – časopis, který vychází každý měsíc s mnoha dalšími zajímavými zprávami z českobudějovické diecéze.

MaM + KaŠ, katechetky
foto Mgr. Hana Pechová a Mgr. Lenka Hanžlová

Biblický kvíz

1. Z kolika knih se skládá Nový zákon: 27, 30 nebo 33?
2. Kdo nosil oděv z velboudích srstí?
3. Jaké rybáře chtěl Ježíš udělat ze svých učedníků?
4. Co udělal obchodník, když objevil drahocennou perlu?
5. Jak se Josef dověděl, že Herodes chce usmrtit dítě Ježíše?
6. Co měl Ježíš udělat v prvním ďáblově pokušení?
7. Jakou vodu chtěla po Ježíši žena u Jákobovy studny?
8. Co měl udělat ten, kdo chtěl obětovat, ale měl spor se svým bratrem?
9. Jaké poklady máme shromažďovat?
10. Ve kterém městě vzkřísil Ježíš syna vdovy: v Betanii nebo v Naim?
11. Znáš zvláštní číšníky, kteří neobsluhovali krále, ale Božího muže?
12. Odhadni, kolika nejvíce let se dožil člověk, o kterém se píše v Bibli?
13. O kterém nejdražším ovoci se v Bibli píše?
14. Který král byl nejmladší, kolik mu bylo let, když nastoupil na trůn?
15. Znáš nejmenší zvíře v Bibli?
16. O Jubalovi se ví, že to byl vynálezce. Co vynalezl: náradí nebo hudební nástroje?
17. Kdo první pásal ovce?
18. Který Říman je v Bibli nejčastěji jmenován?
19. Víš kolik bodyguardů měl Absolon?
20. V Novém zákoně je řeč jen o jedné tchyni. Znáš jejího zete?
21. Co měl Elíša (Elizeus) zvláštního, o čem si jinak nečteme?
22. Kdo složil nejvíce žalmů: Šalomoun, David, nebo Asaf?
23. Kdo byl největší silák?
24. Jak se jmenuje první „sňatkový podvodník“ v Bibli? Izák, Lában nebo Saul?
25. Který misionář v Bibli oslovil nejvíce lidí a navštívil nejvíce zemí?
26. Kterí dva lidé z Bible uměli vykládat sny?
27. Znáš aspoň jednoho syna Noe?
28. Kdo zavřel dveře korábu (archy), než začala potopa?
29. Jak se jmenovali synové Izáka a Rebeky?
30. Jak se jmenovaly Jákobovy manželky?
31. Co si Izraelci vynutili na Áronovi?
32. Kdo pochoval Mojžíše, když zemřel?
33. Kolik poschodí měl Noemův koráb (archa)?
34. Čím Bůh prověřil Abrahamovu víru?

- odpovědi na stránce 15

Jak možná víte, komunita bratří v Taizé organizuje takzvanou

Pout' důvěry na Zemi

Vždy na přelomu roku to bývá již tradiční Evropské setkání mladých v některém vybraném evropském městě (Berlín 2011, Řím 2012, Štrasburk 2013), avšak stále častěji se konají také menší oblastní etapy na různých světadílech. Těchto akcí se pravidelně účastní také bratři z Taizé.

Po dnech důvěry ve Zlíně (2007), Brně (2009) a Olomouci (2011) se v letošním roce přesouvá toto setkání mladých pořádané ve spolupráci s komunitou Taizé do Prahy, kde se uskuteční 15.–17. listopadu 2013.

Více na www.dnyduvery.cz

Knižní sloupek

Cesta nedokonalosti André Daigneault

Je křesťanská svatost vyhrazena pouze pro ctnostné a dokonalé?

Nemohou o ni usilovat také chudí, hříšní a zranění – i skrze své slabosti a pády?

V podobenství o svatebních hostech se pán rozhodne zaplnit hodovní síň těmi, kdo žijí „podél plotů“, lidmi na okraji společnosti, ubožáky, alkoholiky a narkomany, zkrátka všemi, kteří svou ubohost vyznávají a v pokoře a pravdě se otevírají Božímu milosrdenství.

Cesta evangelia je vlastně cestou duchovního dětství. Ježíš sám postavil učedníkům před oči dítě a prohlásil, že vejít do Království znamená být v něčem podstatném jako děti, vsadit na malou cestu důvěry, pokory a odevzdanosti.

Skutečný světec vyznává, že je hříšník, jemuž je neustále zapotřebí obrácení. A každý hříšník si zase musí přiznat, že se může stát světcem.

Info a běžná cena: brožovaná s klopami, 144 s., 159 Kč

Krize jako šance André Daigneault

Psychologové někdy říkají, že krize středního věku je jako druhé dospívání. Člověk v tomto období nechce nikoho vidět a ve své rodině si připadá jako cizinec. V hlavě se mu honí otázky: „K čemu je to všechno dobré?“ „Nejsem ve svém zaměstnání nebo ve svém manželství vlastně jako ve vězení?“ „Proč se tak hrozně dřu?“ „Udělal jsem v životě vůbec něco důležitého?“ „Mám nějakou cenu?“ „Nač je mi víra a modlitba?“ „Proč mi Bůh v mém trápení nijak nepomůže?“ „Proč vlastně žiju?“ Ideály mládí jsou pryč, jejich místo zaujala

malomyslnost a deprese. Člověk má pocit, že náhle hrozně zestárl. A právě v tuto chvíli je třeba Boha prosit o oprostění. O tu oprostění, která člověku dovolí přijmout pozvolna přicházející stáří, která mu umožní poddat se plynutí času a přijmout meze svých možností.

Info a běžná cena: brožovaná, 87 s., 129 Kč

Z liturgického kalendáře

L I S T O P A D

Pá	1. 11.	Slavnost VŠECH SVATÝCH
So	2. 11.	VZPOMÍNKA NA VĚRNÉ ZEMŘELÉ
Ne	3. 11.	31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
Po	4. 11.	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
So	9. 11.	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
Ne	10. 11.	32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
Po	11. 11.	Památka sv. Martina, biskupa
Út	12. 11.	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
St	13. 11.	Památka sv. Anežky České, panny
Ne	17. 11.	33. neděle v mezidobí
Čt	21. 11.	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
Pá	22. 11.	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
Ne	24. 11.	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
So	30. 11.	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

P R O S I N E C - Advent

Ne	1. 12.	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
Út	3. 12.	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
Pá	6. 12.	Slavnost SV. MIKULÁŠE, BISKUPA
So	7. 12.	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
Ne	8. 12.	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
Po	9. 12.	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ PRVOT. HŘÍCHU
Pá	13. 12.	Památka sv. Lucie, Panny a mučednice
So	14. 12.	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
Ne	15. 12.	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
Ne	22. 12.	4. NEDĚLE ADVENTNÍ

SV. ALŽBĚTA UHERSKÁ

Atributy: koš s chleby, mísa s rybami, džbán s vínem, model kostela, kniha, koruna...

(*1207, +1231 Marburg)

Podle tradičního výkladu se sv. Alžběta narodila na bratislavském hradě a jako dcera uherského krále Ondřeje II. byla již ve 4 letech zaslíbena 11-letému Ludvíkovi, synovi durynského lankraběte Heřmana. V Maďarsku uvádějí, že Alžběta se narodila v Sárospatoku (Šarišském Potoku) a že jí náleží přízvisko Uherská. Její matka Fenenna byla sestrou polské světice sv. Hedviky a Alžběta navíc sestřenicí sv. Anežky České. Alžběta od svých 4 let vyrůstala na slavném hradě Wartburgu u Eisenachu a připravovala se na manželství s Ludvíkem Durynským. V mládí ztratila matku a podle vzoru své tety, sv. Hedviky, toužila zaslíbit svůj život Bohu, ale r. 1221 se ve svých 14 letech provdala za 21-letého landskraběte Ludvíka. Jejich šťastné manželství trvalo 6 let. Narodily se jim 4 děti – syn Heřman a 3 dcery. Blízko hradu dala Alžběta vybudovat nemocnici a poskytovala pomoc chudým a bezmocným. Proдалa drahé šaty a všechny šperky, aby v době hladomoru uspokojila potřeby strádajících. V r. 1227 ji postihla velká ztráta. Její manžel podlehl morové epidemii v italské Apulii při křižácké výpravě. Alžběta poznala chamtivost jeho bratra Jindřicha, jenž ji i s dětmi z Wartburgu vypudil. Nenalezla dobrodiní v Eisenachu, a proto odešla ke svému strýci, biskupu Ekbertovi do Bamberka. Zajistila pak svým dětem klášterní výchovu a sama si nedaleko františkánského kláštera v Marburgu nechala postavit skromnou poustevnu a v Marburgu založila nemocnici. Její otec, král Ondřej II., ji vyzval k návratu do Uher, avšak Alžběta, již nemocná, odmítla. Zemřela jako 24-letá, 17. listopadu 1231, v r. 1235 byla svatořečena.

Slavný marburský chrám sv. Alžběty z let 1235 – 1283 je nejstarším gotickým kostelem v Německu. Do jeho zničení za protestantských bouří v r. 1539 zde byly uloženy Alžbětiny ostatky. Jméno sv. Alžběty Uherské je mimo jiné spojeno s jejím marburským působením mezi sestrami františkánkami, které ji přijaly mezi sebe a podle jejichž vzoru byl začátkem 17. stol. v Cáchách ustaven nový řád sv. Alžběty – alžbětinky.

JAN OD KŘÍŽE

Atributy: kniha, pero nebo kříž

(*1542 Fontiveros, +1591 Ubeda)

Jan de Yepes ztratil ve dvou letech otce a matka se s třemi dětmi odstěhovala do Mediny del Campo, kde měla pro sebe i nejstaršího syna lepší pracovní podmínky; prostřední ze synů zemřel. Peněz bylo málo a Jan tedy studoval na jezuitské koleji a přitom pracoval jako ošetřovatel v nemocnici. Když zakladatel špitálu viděl, jak má rád knihy a jak touží sloužit církvi, platil mu teologická studia s tím, že bude Jan potom v jeho nemocnici duchovním. On si chtěl však sám určit svou životní dráhu a vstoupil v jedenadvaceti letech ke karmelitánům v Medině. Ti brzy odhadli mladého novice a poslali ho na univerzitu do Salamanky, kde byl také vysvěcen na kněze. Život v karmelitánském řádu se mu zdál málo přísný, a proto zamýšlel přejít ke kartuziánům, ale zdánlivě náhodné setkání s Terezou z Ávily mu v tom zabránilo. Prohlásil, že je ochoten zůstat v řádu, ale s podmínkou, že v krátké době obnoví jeho původní přísný ráz. Tereza souhlasila, a Jan s jedním ze svých druhů založil 1568 v Duruelu klášter bosých karmelitánů; velmi brzy se ukázalo i na jiných kláštorech, že je výborný organizátor, a ze všech stran přicházeli žáci. Za tři roky se stal zpovědníkem v klášteře v Ávile, kde Tereza byla právě jmenována převorkou; po pětileté službě ho nazvala "nebeským a božským mužem", jinde zas mluví o jeho velké zkušenosti a vzdělání. Spojené síly obou svatých proměnily úplně komunitu zatím dosti vlažnou, ale rozpor mezi bosými karmelity a řeholníky méně horlivými vynesl nakonec Janovi od Kříže - toto jméno přijal v Duruelu - vězení v toledském klášteře, odkud se mu podařilo uniknout teprve za rok. Byl to čas velké tvůrčí práce, ale marně bychom v jeho díle hledali trpkost, nenávisť k těm, kdo ho pronásledovali; napsal zde své nejkrásnější mystické básně. Z Toleda odešel do Andalusie a tam kromě tří roků v Segovii žil až do smrti.

Slunce, barvy tohoto kraje, jeho vážné, jeho židovské i maurské legendy jako by cele prostoupily dílo tohoto umělce, myslitele i mystika; patří ve svém celku k velkým pokladům křesťanské kultury. Výstup na horu Karmel obsahuje osm písní líčících blaho duše spojující se s Bohem; k nim jsou připojeny tři

knihy prozaických komentářů. Jakýmsi pokračováním je Temná noc, druhým podobným souborem je Duchovní píseň; čili "Výklad písní, jež pojednávají o milostných stycích mezi duší a Kristem, jejím chotěm"; je to celkem čtyřicet básní, jež jsou pak verš po verši komentovány. Základní idea pochází z Písně písní, ale jsou zde i výrazné prvky středověké i renesanční. Je i autorem souboru Pramen lásky žhavý a rovněž různých církevních naučení a listů. Jan je světec a učitel úplné svobody Božích dětí a jeho písně zůstaly pro celou budoucnost dědictvím, určeným optimistickým, silným duším, které bojují o svou svobodu především na poli lásky. Jeho život byl už od dětství těžký, zkoušel od bratří, kteří netoužili jít za ním, setkával se s nepochopením svých představených, a i zemřel osamocen v klášteře v Ubedě.

Setkání varhaníků, sbormistrů, kostelníků, akolytů a lektorů s biskupem

„Milí varhaníci, sbormistři, kostelníci,
akolyté, lektoři
a ostatní pomocníci ve farnostech!
I letos vás všechny osobně zvu na setkání
do Českých Budějovic,
které bude zahájeno
v sobotu 16. 11. 2013 v 9.30 hod.
mší svatou
v katedrále sv. Mikuláše.
Pak se rozdělíme do čtyř skupin
podle zaměření
(varhaníci, lektoři, akolyté a kostelníci)
a budeme si vyměňovat své zkušenosti
a sdílet radosti i bolesti naší služby.
Předpokládaný konec bude po obědě.
Těším se na setkání s vámi.“

Mons. Jiří Paďour, OFM Cap.,
biskup českobudějovický

Odpovědi na biblický kvíz

1. Z 27 knih
2. Jan Křtitel (Mt 3,4).
3. Rybáře lidí (Mt 4,19)
4. Prodal všechno, co měl, a koupil ji (Mt 13,45)
5. Prostřednictvím anděla (Mt 2,13)
6. Kamení měl proměnit v chleba (Mt 4,3-4)
7. Živou vodu, aby už neměla žízeň (J 4,9-24)
8. Měl se napřed smířit se svým bratrem (Mt 5,23-24)
9. Poklady v nebi (Mt 6,19-21)
10. V Naim (L 7,11-17)
11. Havrani, kteří Eliášovi nosili chleba a maso (1Kr 17,1-6)
12. Metúšelach (=Metuzalém) se dožil 969 let (1M 5,25-27)
13. Ovoce stromu poznání dobrého a zlého. Adam a Eva, vlastně celé lidstvo tím ztratilo ráj (1M 3,6-7)
14. Joaš se v 7 letech stal judským králem (2Kr 11-12)
15. Blecha (1Sa 24,15)
16. Hudební nástroje: citaru a flétnu (1M 4,21)
17. Ábel (1M 4,2)
18. Jméno Piláta se vyskytuje 61 krát
19. Absolon si ustanovil 50 mužů (2Sa 15,1)
20. Petr (Mt 8,14-15)
21. Elizeus měl lysinu, holou hlavu (2Kr 2,23)
22. David složil 73 žalmů, to je skoro polovina
23. Samson (Sd 13-16)
24. Lában (1M 29,16-30)
25. Pavel na třech misijních cestách dostal se až do Říma
26. Josef a Daniel, oba žili v cizině, v zajetí
27. Šem, Cham a Jáfet (1M 5,32)
28. Sám Bůh (1M 7,16)
29. Ezau a Jákob (1M 25,25-26)
30. Lea a Ráchel (1M 29,18.30)
31. Zlaté tele (2M 32,2-4)
32. Sám Bůh (5M 34,6)
33. Tři (1M 6,16)
34. Chtěl, aby mu obětoval svého milovaného syna Izáka (1M 22,1-2)

Převzato z časopisu Ethos

Správné odpovědi z testu ve FN 4/2013

Test znalostí

1 b, 2 a, 3 a, 4 c, 5 a, 6 c, 7 b, 8 b, 9 b, 10 c

Test o biblii

1 b, 2 b, 3 a, 4 c, 5 a, 6 c, 7 b, 8 b, 9 a, 10 c

AKCE

♦ pá 1. 11. - po mši sv. **Adorace** *

♦ st 13. 11. - 18.00 **Fatimský den** *
korunka k Božímu milosrdenství, mše sv.,
růženec, zpověď, litanie

♦ čt 14. 11. - 19.00

**Z pobočky ČKA v Antarktidě
aneb Chování v extrémních podmínkách
ve světě** - beseda českého polárníka a spisovatele **Jaroslava Pavlíčka** z Písku s ukázkami
výstroje pro přežití v extrémních podmínkách,
vstupné dobrovolné, v městské galerii

♦ ne 24. 11. **závěr Roku víry**

♦ pá 6. 12. - po mši sv. **Adorace** *

♦ pá 13. 12. - po mši sv. **Fatimský den** *
korunka k Božímu milosrdenství, mše sv.,
růženec, zpověď, litanie

* - v kostele Narození Panny Marie

Bohoslužby LISTOPAD - PROSINEC

vyjma dušičkového týdne

út	Vodňany	8.00
čt	Vodňany DD Vodňany	10.00 17.15
pá	Skočice Vodňany	16.00 17.15
so	Bílsko Vodňany	16.00 17.15
ne	Vodňany Skočice	8.30 10.30

případné výjimky sledujte na webu
www.farnostvodnany.cz

DD - domov důchodců

Dušičkový týden

Bohoslužby

1. - 8. 11. (mimo neděli)

Bílsko	16.00
Skočice	17.00
Vodňany	18.15

neděle 3. 11.

Vodňany	8.30
Skočice	10.30

Možnosti pro získání plnomocných odpustků

1. možnost

1. a 2. 11.

- svátost smíření
- svaté přijímání
- modlitba na úmysl Svatého otce
- při návštěvě kostela Otčenáš a Vyznání víry

2. možnost

1. až 8. 11.

- svátost smíření
- svaté přijímání
- modlitba na úmysl Svatého otce
- při návštěvě hřbitova modlitba za zemřelé

Lomecké poutě

♦ so 2. 11. - 14.30

Dušičková

P. Miroslav Nikola, Bavorov

♦ so 7. 12. - 10.00

Adventní, Mikulášská

Opat Josef Michael Pojezdny OPraem. Praha

Farní noviny - Vodňany, Skočice, Bílsko. Občasník. Číslo V/5. - vychází 27. 10. 2013. Náklad 180 ks + elektronická verze na www.farnostvodnany.cz. Vydává farnost Vodňany, Skočice a Bílsko. Adresa: Farní úřad, Alešova 44, 389 01 Vodňany. IČ: 63292882. Redakční rada: farninoviny@googlegroups.com - Petr Totín, Marta Mrvíková, Marie Polatová, Ludmila Plachtová (ilustrace), Marie Jůnová. Registrováno u MK ČR pod číslem MK ČR E 20322.

Náklady na 1 výtisk činí přibližně 5,- Kč. Pro tento účel je zřízena kasička v zadní části vodňanského kostela. Rádi budeme též za vaše písemné a obrazové příspěvky pro další čísla. Můžete je zasílat na mailovou adresu redakční rady nebo vkládat do kasičky. Děkujeme.

Příští číslo V/6. prosinec - leden Vánoce: uzávěrka 30. 11. 2013, vychází 15. 12. 2013.